

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

วิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา เป็นประเภทหนึ่งของวิเศษณานุกรมประโยค พระยาอุปกิตศิลปสาร (2524:267) ให้คำจำกัดความวิเศษณานุกรมประโยคไว้ว่า เป็นส่วนหนึ่งของสังกรประโยค มีลักษณะ เป็นประโยคย่อยหรืออนุประโยคที่ประกอบเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประโยคหลักหรือमुख्यประโยค โดยใช้คำเชื่อม วิเศษณานุกรมประโยคทำหน้าที่ขยายกริยา หรือคำวิเศษณ์ในประโยคหลัก ตัวอย่างวิเศษณานุกรมประโยค เช่น เมื่อฝนตก ในประโยค "เขามาเมื่อฝนตก" ฝนตก เป็นวิเศษณานุกรมประโยค ประกอบเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประโยคหลัก "เขามา" โดยคำเชื่อม เมื่อ เมื่อฝนตก ขยายกริยา "มา" ในประโยคหลัก

วิเศษณานุกรมประโยคในภาษาไทยมาตรฐาน มีผู้ศึกษาและทำการวิจัยน้อยมาก งานวิจัยที่ใกล้เคียงคือ งานวิจัยของจิราพร โชติเชียววงศ์ (2524) และของเทพี พันธุเมธา (2529) ที่มุ่งศึกษาเฉพาะเรื่องคำสันธานในภาษาไทย คือ ศึกษาชนิดของคำสันธานและการใช้สันธานในสมัยต่างๆ จิราพร (2524) นั้นศึกษาว่าในสมัยสุโขทัย และอยุธยา มีคำสันธานอะไรบ้าง และคำสันธานนั้นๆ มีวิธีใช้อย่างไร พร้อมทั้งเปรียบเทียบการใช้คำสันธานในสมัยสุโขทัย อยุธยา กับสมัยปัจจุบัน และสรุปถึงความเหมือนและความต่างของการใช้คำสันธานของทั้ง 3 สมัย ส่วนงานของเทพี พันธุเมธา (2529) เป็นการศึกษาชนิด และการใช้คำสันธานในสมัยรัตนโกสินทร์ว่า ในสมัยรัตนโกสินทร์มีคำสันธานชนิดใดบ้าง แต่ละชนิดมีอะไรบ้าง และคำสันธานชนิดใดปรากฏร่วมกันได้บ้าง จะเห็นได้ว่างานวิจัยทั้งสองมิได้ศึกษาโครงสร้างประโยค ผู้วิจัยต้องการศึกษาโครงสร้างของวิเศษณานุกรมประโยค ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังกรประโยค แต่เนื่องจากวิเศษณานุกรมประโยคมีหลายประเภท ผู้วิจัยจึงจำกัดขอบเขตที่จะศึกษาเฉพาะวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาในภาษาไทยมาตรฐาน เพราะเป็นประเภทที่ยังไม่มีใครได้ทำการวิจัยมาก่อน

และเนื่องจากงานวิจัยทั้งสองที่กล่าวข้างต้นแสดงว่า มีคำสันธานปรากฏเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงเวลาของสมัยรัตนโกสินทร์ ทำให้มีข้อสงสัยว่า ประเภทของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาจะเพิ่มขึ้น เหมือนกับที่มีคำสันธานปรากฏเพิ่มขึ้นหรือไม่ ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา โดยวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา ในแง่ของประเภทและความถี่ของการปรากฏ รวมไปถึงการวิเคราะห์เรื่องการเรียงลำดับของ

วิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลากับประโยคหลักด้วย ทั้งนี้เพื่อจะให้เห็นถึงความชัดเจนของการเปลี่ยนแปลงทางด้านวากยสัมพันธ์ของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาในภาษาไทยมาตรฐาน

งานวิจัยของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (Prasithrathsint, 1985) ซึ่งศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของประโยคกรรมวาจกในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์ พบว่านอกจากมีการใช้ประโยคกรรมวาจกในภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น ยังได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ประโยคกรรมวาจกในงานที่คนไทยเขียนกับในผลงานที่คนไทยแปลจากภาษาอังกฤษโดยเลือกศึกษาการใช้ประโยคกรรมวาจกในนวนิยายไทยเปรียบเทียบกับนวนิยายแปลจากภาษาอังกฤษ และในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทยที่คนไทยเขียนเปรียบเทียบกับในบทความวิชาการซึ่งจัดว่าได้แนวคิดและมีวิธีการนำเสนอแนวคิดมาจากบทความวิชาการภาษาอังกฤษ จากการศึกษาเปรียบเทียบดังกล่าว อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ พบว่า มีการใช้ประโยคกรรมวาจกในงานแปลมากกว่าในงานเขียน และกล่าวว่าปัจจัยสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ประโยคกรรมวาจกเพิ่มมากขึ้นนั้นเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาอังกฤษ การสัมผัสกับภาษาอังกฤษทำให้ความถี่ของการปรากฏประโยคกรรมวาจกในภาษาไทยมีเพิ่มขึ้น ซึ่งข้อสรุปนี้ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้อภิปรายผลไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงทางด้านวากยสัมพันธ์ของประโยค อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยภายนอกภาษา เพราะภาษาจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรมด้วย ท้ายที่สุด อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้เสนอว่า นอกจากประโยคกรรมวาจกแล้ว น่าจะมีการศึกษาโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์อื่นๆในภาษาไทย เช่น การแปลงให้เป็นนามวลี (nominalization) และสังกรประโยค (subordination) เพื่อดูว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดจากการสัมผัสกับภาษาอังกฤษหรือไม่

จากข้อเสนอแนะดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาด้วยว่า การเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาในภาษาไทยมาตรฐานเกิดจากอิทธิพลของการสัมผัสกับภาษาอังกฤษจริงหรือไม่

1.2 ความกำกวมของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2524: 267-269) เรียกวิเศษณานุกรมบอกเวลาว่า "วิเศษณานุกรมบอกกาล" หมายถึง อนุประโยคที่ทำหน้าที่บอกเวลา ใช้สำหรับประกอบกริยาหรือคำวิเศษณ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยคหลัก โดยมีคำประพันธ์วิเศษณ์เป็นบทเชื่อมวิเศษณานุกรมบอก ตัวอย่างประโยคเช่น

- ฉันทมา เมื่อ เธอหลับ

เมื่อ เธอหลับ เป็นวิเศษณานุกรโยคบอกกาล

เมื่อ เป็นประพันธวิเศษณ์เชื่อมวิเศษณานุกรโยคบอกกาล

คุณฉัตร ชานโรตีสานต์. (2512: 56-63) เรียกวิเศษณานุกรโยคบอกเวลาว่า "อนุพากย์วิเศษณ์บอกเวลา" หมายถึง อนุพากย์ที่ทำหน้าที่เช่นเดียวกับหน่วยขยายหน่วยแก่น* ๖ ได้ และเป็นอนุพากย์ที่มีคำเชื่อมอยู่ด้วยเสมอ อนุพากย์วิเศษณ์ชนิดนี้กำหนดเวลาของเหตุการณ์ในอนุพากย์หลัก ตัวอย่างอนุพากย์วิเศษณ์บอกเวลา ได้แก่

- เขาออกไปข้างนอก ตอนที่คุณกำลังอาบน้ำ

- คุณพ่อให้หนังสือฉัน ตั้งแต่นั้นอายุ 7 ขวบ

ตอนที่ คุณกำลังอาบน้ำ เป็นอนุพากย์วิเศษณ์ มีคำเชื่อมคือ ตอนที่

ตั้งแต่นั้น อายุ 7 ขวบ เป็นอนุพากย์วิเศษณ์ มีคำเชื่อมคือ ตั้งแต่นั้น

แซนดร้า ทอมป์สัน (Sandra Thompson, 1985: 180-183) ได้ศึกษาเรื่องวิเศษณานุกรโยคในภาษาต่างๆ และกล่าวถึงวิเศษณานุกรโยคบอกเวลาว่า เป็นประเภทหนึ่งของวิเศษณานุกรโยค มีลักษณะเป็นประโยคย่อยที่ใส่ประกอบกริยาวลี หรือประโยค เพื่อขยายความหมายเกี่ยวกับเวลาให้ชัดเจนขึ้น โดยมีหน่วยคำเชื่อมวิเศษณานุกรโยค เป็นหน่วยแสดงลำดับเวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษ เช่น

- When it was ripe, these people took it.

- We'll go when Tom gets here.

When it was ripe และ when Tom gets here เป็นวิเศษณานุกรโยคบอกเวลามี when เป็นหน่วยคำเชื่อม แสดงลำดับเวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

สำหรับแนวคิดของ ฮัลลiday (M.A.K. Halliday, 1985: 211-216) วิเศษ

* หน่วยแก่น (Nucleus) หมายถึง หน่วยวลีที่ประกอบด้วยคำกริยาหลักเพียงอย่างเดียว อาจจะมีหรือไม่มีคำหน้ากริยา (เช่น ไป มา) และคำหลังกริยา (เช่น ไป มา ไว้ เสีย) อยู่ด้วยก็ได้

ณานุกรบคอบอกเวลา คือ ประโยคย่อยที่ทาทหน้าทีเสริมความหมายเกี่ยวกับเวลาให้กับประโยคหลัก โดยประกอบประโยคหลักทีมีความหมายชัดเจนขึ้น (enhancement) ประโยคย่อยทีประกอบเข้ากับประโยคหลัก จะมืค่าเชื่อมแสดงลำดับเวลาของเหตุการณ์ คือ

- บอกเวลาเดียวกัน (A when B)
- บอกเวลาท่อน (A before B)
- บอกเวลาภายหลัง (A after B)

ทลมี ทิวอน (Talmy Givón, 1990: 826-828) กล่าวถึงวิเศษณานุกรบคอบอกเวลา เป็นประโยคย่อยทีมีความสัมพันธ์กับประโยคหลัก วิเศษณานุกรบคอบอกเวลาจัดเป็นประเภทหนึ่งของวิเศษณานุกรบคอบอกเวลา มีค่าหรือกลุ่มค่าเชื่อมเป็นหน่วยแสดงความสัมพันธ์ของเวลาทีเกิดเหตุการณ์ในวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาทีเหตุการณ์ในประโยคหลัก

กล่าวโดยสรุปคือ การพิจารณาเรื่องวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาของนักวยากรณ์ทีกล่าวมาข้างต้น ล้วนมืความคิดเห็นในแนวเดียวกัน คือ วิเศษณานุกรบคอบอกเวลาสัมพันธ์กับประโยคหลักโดยทาทหน้าทีเป็นบทขยาย เพื่อให้ประโยคหลักมีความหมายชัดเจนขึ้น

วิเศษณานุกรบคอบอกเวลาในบางภาษาอาจมีหรือไม่มีหน่วยแสดงวิเศษณานุกรบคอบอกเวลา เนื่องจากสามารถดูลำดับของการเกิดเหตุการณ์ได้จากกาลและการณ์ลักษณะในประโยค แต่ลักษณะสำคัญของวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาในภาษาไทยตามแนวคิดของนักวยากรณ์ไทยส่วนใหญ่ คือ มีค่าเชื่อมเป็นหน่วยแสดงวิเศษณานุกรบคอบอกเวลา ดังนั้น การสุ่มตัวอย่างข้อมูลวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะเลือกสุ่มตัวอย่างข้อมูลวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาทีมีหน่วยแสดงวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาปรากฏต้นประโยคเท่านั้น

ผู้วิจัยให้คำจำกัดความของวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาในงานวิจัยนี้ว่า หมายถึงหน่วยสร้างประเภทค้ตามทีประกอบด้วยหน่วยแสดงวิเศษณานุกรบคอบอกเวลารวมกับประโยคย่อย หรือกับคูดานุกรบคอบอกเวลา หรือกับประโยคทีแปลงเป็นนาม และเป็นหน่วยสร้างทีทาทหน้าทีขยายความหมายเกี่ยวกับเวลาของประโยคหลักทีชัดเจนขึ้น โดยมีหน่วยแสดงวิเศษณานุกรบคอบอกเวลาเป็นหน่วยทีแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องเวลาระหว่างเหตุการณ์ การกระทำ หรือสภาพทีเกิดขึ้นในประโยคหลัก กับเหตุการณ์ การกระทำ หรือสภาพทีเกิดขึ้นในวิเศษณานุกรบคอบอกเวลา

หน่วยแสดงวิเศษณานุกรบคอบอกเวลา หมายถึง ค่าหรือกลุ่มค่าทีปรากฏต้นวิเศษ

ณานุกรมประโยคบอกเวลา ทาหน้าที่เชื่อมและแสดงความสัมพันธ์ทางความหมายเกี่ยวกับเวลาของประโยคหลักกับวิเศษณานุกรมประโยค (ดูรายละเอียดในข้อ 3.1)

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อจำแนกประเภทของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาในภาษาไทย สมัยรัตนโกสินทร์ ตามกรอบทฤษฎีไวยากรณ์หน้าที่

1.3.2 เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา ในแง่ของประเภทและความถี่ของการปรากฏ

1.3.3 เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการเรียงลำดับของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา กับประโยคหลัก

1.3.4 เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความถี่ของการปรากฏของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา ในภาษาไทยที่คนไทยเขียน และที่คนไทยแปลมาจากภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบว่าความถี่ที่อาจจะเพิ่มขึ้นของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา เนื่องมาจากอิทธิพลของการสัมผัสกับภาษาอังกฤษหรือไม่

1.4 สมมุติฐานของการวิจัย

1.4.1 ประเภทของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาในภาษาไทยมีจำนวนเพิ่มขึ้น และความถี่ของการปรากฏของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาก็เพิ่มขึ้นด้วย

1.4.2 การเรียงลำดับวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาไว้ข้างหน้าประโยคหลัก เป็นรูปแบบที่เกิดขึ้นภายหลัง

1.4.3 ประเภทและความถี่ของการปรากฏของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา ในบทความภาษาไทยที่แปลจากภาษาอังกฤษ มีมากกว่าในบทความภาษาไทยที่นำมาซึ่งงานแปล

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาที่ปรากฏในข้อมูลภาษาไทยเขียน

ประเภทพรรณนาโวหาร (expository) เท่านั้น

1.5.2 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประเภทบอกเวลา ในสมัยรัตนโกสินทร์ คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2325 - ปีที่ทำการวิจัย (2536)

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

1.6.1 การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยมีหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกเอกสาร และกำหนดขนาดของข้อมูลดังต่อไปนี้

1.6.1.1 ในการสุ่มตัวอย่างข้อมูลจากเอกสารที่หาได้นั้น ผู้วิจัยกำหนดขนาดของข้อมูลดังนี้ คือ แบ่งสมัยรัตนโกสินทร์ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2325 ถึงปีที่ทำการวิจัย (2536) เป็นช่วงๆ ละ 10 ปี โดยกำหนดขนาดของข้อมูลที่จะสุ่มตัวอย่างไว้ประมาณ 15,000 หน้า หรือ 20 หน้ากระดาษ A4 ต่อแต่ละช่วง 10 ปี (คัดเลือก 20 หน้าแรกของเอกสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การแพทย์ หรือการศึกษา) เมื่อนำเสนอข้อมูลในงานวิจัย ผู้วิจัยจะใช้ปีพ.ศ.แรกของแต่ละช่วง 10 ปี เป็นปีตัวแทน ซึ่งได้แก่ ปีพ.ศ. 2325 2335 2345 2355 2365 2375 2385 2395 2405 2415 2425 2435 2445 2455 2465 2475 2485 2495 2505 2515 2525 และ 2535 ตามลำดับ

นอกจากจะแบ่งสมัยรัตนโกสินทร์เป็น 22 ช่วง ช่วงเวลาละ 10 ปีแล้ว ผู้วิจัยยังแบ่งสมัยรัตนโกสินทร์เป็น 2 ยุค ตามเกณฑ์เดียวกับ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (Prasithrathsint, 1985) คือ ตั้งแต่ช่วงปีพ.ศ. 2325 - 2435 เรียกว่าสมัยรัตนโกสินทร์ยุคต้น และตั้งแต่ช่วงปีพ.ศ. 2445 - 2535 เรียกว่าสมัยรัตนโกสินทร์ยุคปลาย เนื่องจากรัตนโกสินทร์ยุคต้น (ช่วงปีพ.ศ. 2325 - 2435) จัดเป็นยุคที่เริ่มมีเอกสารภาษาไทย ได้แก่ กฎหมายตราสามดวง บราहณ์เป็นครั้งแรก และต่อมาก็เริ่มมีวัฒนธรรมตะวันตกหลังไหลเข้ามาสู่สังคมไทย มีการเรียนรู้วัฒนธรรม และเทคโนโลยีสมัยใหม่ของชาติตะวันตก เช่น การเรียนภาษาอังกฤษ และเทคโนโลยีการพิมพ์ ส่วนรัตนโกสินทร์ยุคปลาย (ช่วงปีพ.ศ. 2445 - 2535) เป็นยุคของการปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นตะวันตกมากยิ่งขึ้น และเป็นยุคที่เริ่มมีเอกสารที่คนไทยแปลจากภาษาอังกฤษแพร่หลายมากขึ้น ผู้วิจัยจึงต้องการเปรียบเทียบเพื่อเสนอภาพรวมนอกเหนือจากการนำเสนอในแต่ละช่วง 10 ปีว่า การใช้วิเศษณานุกรมประเภทบอกเวลาในภาษาไทย ในยุคเริ่มการ

เรียนรู้วัฒนธรรมตะวันตกหรือยุคต้น กับในยุคที่วัฒนธรรมตะวันตกมีบทบาทต่อวัฒนธรรมไทยเพิ่มมากขึ้นหรือยุคคลายนั้น มีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร

1.6.1.2 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาษาเขียนประเภทพรรณนาโวหาร (expository) ที่ปรากฏตั้งแต่ปีพ.ศ. 2325 - ปีที่ทำการวิจัย (2536) จากบทความวิชาการ โดยคัดเลือกเนื้อหาที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การแพทย์ หรือการศึกษา เนื่องจากเนื้อหาเหล่านี้มักปรากฏอยู่ในเอกสารของทุกสมัย ทั้งนี้อาจคัดเลือกบทความจากวารสารต่างๆก็ได้ ข้อมูลภาษาส่วนใหญ่นี้ประกอบกรวิจัยได้จากเอกสารและไมโครฟิล์มที่จัดเก็บอยู่ในหอสมุดแห่งชาติ

สำหรับช่วงเวลาระหว่างปีพ.ศ. 2325 - 2394 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของรัชกาลที่ 1-3 นั้น ไม่ปรากฏบทความวิชาการประเภทพรรณนาโวหาร (expository) ที่มีเนื้อหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สุ่มตัวอย่างข้อมูลจากเอกสารที่มีลักษณะใกล้เคียงที่สุดกับหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ในช่วงปีพ.ศ. 2325 - 2352 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของรัชกาลที่ 1 สุ่มตัวอย่างข้อมูลจากเอกสารเรื่อง กฎหมายตราสามดวง (พ.ศ. 2347) ในช่วงปีพ.ศ. 2352 - 2367 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของรัชกาลที่ 2 สุ่มตัวอย่างข้อมูลจากเอกสารเรื่อง จดหมายเหตุรัชกาลที่ 2 (พ.ศ. 2354) และในช่วงปีพ.ศ. 2367 - 2394 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของรัชกาลที่ 3 สุ่มตัวอย่างข้อมูลจากเอกสารเรื่อง จดหมายเหตุรัชกาลที่ 3 (พ.ศ. 2368)

จากการเก็บข้อมูลในลักษณะสุ่มตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่าในช่วงเวลาทั้งหมด 22 ช่วง มีช่วงเวลาที่ไม่มีปรากฏเอกสารที่จะใช้สุ่มตัวอย่างข้อมูลวิเศษณานุกรมประกอบเวลา ได้แก่ช่วงปีพ.ศ. 2325 2335 2375 และ 2385 ดังนั้นเมื่อนำเสนอข้อมูลในงานวิจัย ผู้วิจัยได้ตัดช่วงเวลาเหล่านี้ออก และเริ่มนำเสนอข้อมูลตั้งแต่ช่วงปีพ.ศ. 2345 และนำเสนอข้อมูลเรียงตามลำดับของช่วงปีพ.ศ. ดังนี้คือ ปีพ.ศ. 2345 2355 2365 2395 2405... จนถึงช่วงปีพ.ศ. 2535 ตามลำดับ

1.6.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1.6.2.1 วิเคราะห์ข้อมูลวิเศษณานุกรมประกอบเวลา โดยใช้กรอบทฤษฎีไวยากรณ์หน้าที่ (functional-typological approach) ของแทลมี กิวอน (Talmy Givon, 1984) เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านวากยสัมพันธ์ของวิเศษณานุกรมประกอบเวลา ผู้วิจัยเลือกใช้กรอบทฤษฎีไวยากรณ์หน้าที่ เพราะเป็นไวยากรณ์ที่สามารถอธิบายได้ครอบคลุมทั้งเรื่องโครงสร้าง

ทางวากยสัมพันธ์ และหน้าที่ของวิเศษณูประโยคบอกเวลา

1.6.2.2 นับจำนวนข้อมูลประโยคทั้งหมด และจำนวนวิเศษณูประโยคบอกเวลาของแต่ละช่วง จากนั้นคำนวณว่า มีจำนวนวิเศษณูประโยคบอกเวลาเป็นอัตราร้อยละเท่าไร ของจำนวนข้อมูลประโยคทั้งหมด นำผลการคำนวณอัตราร้อยละดังกล่าวของแต่ละช่วงมาเปรียบเทียบกัน เพื่อหาข้อสรุปเรื่องความถี่ของการปรากฏวิเศษณูประโยคบอกเวลา

1.6.2.3 จำนวนข้อมูลวิเศษณูประโยคบอกเวลาที่นับได้ในแต่ละช่วงเป็น 2 ส่วน คือ ข้อมูลวิเศษณูประโยคบอกเวลาเรียงลำดับไว้ข้างหน้า และข้อมูลวิเศษณูประโยคบอกเวลาเรียงลำดับไว้ข้างหลังประโยคหลัก นับจำนวนข้อมูลของทั้งสองส่วน จากนั้นคำนวณว่า มีวิเศษณูประโยคบอกเวลาเรียงลำดับไว้ข้างหน้าประโยคหลัก เป็นอัตราร้อยละเท่าไรของจำนวนวิเศษณูประโยคบอกเวลาทั้งหมด และมีวิเศษณูประโยคบอกเวลาเรียงลำดับไว้ข้างหลังประโยคหลัก เป็นอัตราร้อยละเท่าไรของจำนวนวิเศษณูประโยคบอกเวลาทั้งหมด นำผลการคำนวณอัตรา ร้อยละทั้งสองของแต่ละช่วงมาเปรียบเทียบกัน เพื่อหาข้อสรุปเรื่องความถี่ของการปรากฏวิเศษณูประโยคบอกเวลาเรียงลำดับไว้ข้างหน้าและข้างหลังประโยคหลัก

1.6.2.4 ทาวิธีการเช่นเดียวกับข้อ 1.6.2.2 กับตัวอย่างข้อมูลจากเอกสารที่แปลจากภาษาอังกฤษ และเอกสารที่คนไทยเขียน นำผลการคำนวณอัตราร้อยละของข้อมูลทั้งสองประเภทของแต่ละช่วงมาเปรียบเทียบกัน เพื่อพิสูจน์ว่าความถี่ของการปรากฏวิเศษณูประโยคบอกเวลาในบทความภาษาไทยที่แปลจากภาษาอังกฤษจะมีมากกว่าในบทความภาษาไทยที่ไม่วางแปล

1.7 แนวทฤษฎีวैयाกรณ์หน้าที่ (functional-typological approach) ของแทลมี กิวอน (Talmy Givón, 1984)

เนื่องจากในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดในกรอบทฤษฎีวैयाกรณ์หน้าที่ (functional-typological approach) ของแทลมี กิวอน (Talmy Givón, 1984) ประกอบการวิเคราะห์โครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของวิเศษณูประโยคบอกเวลา ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจึงจะนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องวากยสัมพันธ์ในกรอบทฤษฎีวैयाกรณ์หน้าที่ของกิวอนดังกล่าว สำหรับแนวคิดของกิวอนเกี่ยวกับเรื่องวิเศษณูประโยคบอกเวลานั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอในบทที่ 2 ต่อไป

แทลมี กิวอน (Talmy Givón, 1984) กล่าวว่า วากยสัมพันธ์ (syntax) คือ กลวิธีที่ใช้ถ่ายทอดสาระหรือความหมายของข้อความ (propositional semantics) ออกมา

เป็นภาษาร่วมกับการใช้ภาษาในบริบท (discourse pragmatics) เพื่อทำหน้าที่ในการสื่อสารข้อความนั้นๆ ของภาษา

ความหมายของข้อความ (propositional semantics) หมายถึง เนื้อหาสาระ (information) ของข้อความที่ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาในรูปของประโยค (sentences) ส่วนการใช้ภาษาในบริบท (discourse pragmatics) หมายถึง หน้าที่ในการสื่อสารของข้อความหรือประโยค ในบริบทของการสื่อสารที่ใหญ่กว่าระดับประโยค

กวีอนกล่าวไว้ว่า การสื่อสารของมนุษย์มีลักษณะเป็นข้อความ (propositions) หลายข้อความต่อเนื่องกัน บริบทที่เป็นบริบท (discourse context) จะเป็นตัวควบคุมการเลือกใช้กลไกทางไวยากรณ์ กล่าวคือ เมื่อมนุษย์แสดงความรู้และถ่ายทอดความหมายของข้อความออกมาเป็นภาษาในรูปของโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของประโยคแล้ว บริบทจะเป็นเงื่อนไขกำหนดให้โครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของประโยค ทำหน้าที่ในการสื่อสารแตกต่างกันไป บริบท (discourse) ในความหมายของกวีอนคือ บริบทของการสื่อสารที่ใหญ่กว่าระดับประโยค ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของผู้พูดในการสื่อสารหนึ่งๆ บัญชีสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง และบริบทที่เป็นบริบทที่มาข้างหน้า

กวีอนกล่าวว่า เมื่อจะศึกษาเรื่องวากยสัมพันธ์ (syntax) ในกรอบทฤษฎีไวยากรณ์หน้าที่ จำเป็นจะต้องศึกษาทั้งโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของประโยค และหน้าที่ในการสื่อสารของประโยคนั้นๆควบคู่กันไปด้วยเสมอ ประโยคที่มีโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์เหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ในการสื่อสารข้อความต่างกัน จัดเป็นประโยคต่างชนิดกัน แต่ถ้าประโยคที่มีโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์แตกต่างกัน แต่ทำหน้าที่ในการสื่อสารข้อความเดียวกัน ก็จัดเป็นประโยคชนิดเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

-เขาไม่ชอบคนที่ไม่ตรงต่อเวลา

-เขาพล้อยหลับ ขณะที่กำลังอ่านหนังสือ

ที่ไม่ตรงต่อเวลา และ ที่กำลังอ่านหนังสือ มีลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์เป็นพจนานุกรมประโยคเหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ต่างกัน ที่ไม่ตรงต่อเวลา ขยายคำนาม "คน" ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา "ไม่ชอบ" ในประโยคแรก แต่ ที่กำลังอ่านหนังสือ ขยายคำนาม ขณะ ทำหน้าที่เป็นวิเศษพจนานุกรมประโยคขยายความหมายเกี่ยวกับเวลาของประโยคหลัก "เขาพล้อยหลับ" แต่ในตัวอย่างเช่น

-เขาพล้อยหลับ ขณะที่กำลังอ่านหนังสือ

-เขาตกใจ เมื่อได้ทราบข่าวร้าย

ขณะที่กำลังอ่านหนังสือ มีลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์เป็นคุณาบุประโยค ที่กำลังอ่านหนังสือ ขยายคำนามเกี่ยวกับเวลา ขณะที่ แต่ประโยค เมื่อได้ทราบข่าวร้าย มีลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์เป็นประโยคย่อย (เขา)ได้ทราบข่าวร้าย ปรากฏตามหลังหน่วยแสดงวิเศษนามุประโยคบอกเวลา เมื่อ แต่ทั้ง ขณะที่กำลังอ่านหนังสือ และ เมื่อได้ทราบข่าวร้าย ทาหน้าที่ขยายความหมายเกี่ยวกับเวลาของประโยคหลัก จึงจัดเป็นวิเศษนามุประโยคบอกเวลาเหมือนกัน

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า หน้าที่ในการสื่อสารจะช่วยจำกัด และกำหนดโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์หนึ่งๆ ว่าเป็นลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของประโยคชนิดใด

จากแนวคิดในกรอบทฤษฎีวิวยากรณ์หน้าที่ของกวีอนดังกล่าว อาจกล่าวเป็นข้อสรุปในเรื่องวิเศษนามุประโยคบอกเวลาในภาษาไทยได้ว่า วิเศษนามุประโยคบอกเวลาในภาษาไทย อาจมีโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของประโยคแตกต่างกันไป แต่เมื่อโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของประโยคเหล่านั้นทาหน้าที่เหมือนกัน คือ ำ้ประกอบกริยา หรือกริยาวลีของประโยคหลักแล้ว ทาหน้าที่ขยายความหมายเกี่ยวกับเวลาของประโยคหลักให้ชัดเจนขึ้น จัดว่าโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ที่แตกต่างเหล่านั้น เป็นโครงสร้างทางหน้าที่ชนิดเดียวกัน

1.8 ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- 1.8.1 ทำให้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงทางวากยสัมพันธ์ของภาษาไทย
- 1.8.2 ทำให้เห็นอิทธิพลของภาษาอังกฤษที่มีต่อภาษาไทยในระดับประโยค